

II. Ünnepi költemény.

BARTAL ANTALNAK.

— 1891. okt. 11. —

Nem búcsuzunk! mért is búcsuzni tőle,
 Ki a mienk volt s a mienk marad?
 Alatta ringott iskolánk bölcsője,
 Emelkedének majd e szép falak.
 Az ő nevével össze forra minden
 Szép és nemes, mi itt hajlékra lelt,
 Csak elvonúlt, nem távozott el innen,
 Hol munkás élte sok szép napja telt.

A csemete fölött, mit rá bizának,
 Jó szíve, lelke folyvást őrködött;
 Nem kürtölé ki országnak-világnak,
 De dolgozott a hű társak között,
 Hogy lassan-lassan izmossá nevelje
 S erőre kapjon a kised sudár:
 Hű gondja volt eső langy permetegje,
 Meleg szíve az áldott napsugár.

Igy dolgozott ő lelkes bízgalommal,
 Igy fáradott egy szebb jövőn nekünk;
 Gyümölcsöt szedni nem kívánt azonnal,
 Örült, hogy azt egykor mi szedhetünk.
 Örült, ha jót tett naggyal vagy kicsinyvel,
 Ha a törekvőt célhoz juttatá;
 Más sikerének tapsolt tiszta szívvel,
 Más érdemét először méltatá.

Az ifjuságnak igaz édes atyja,
 Járt-kelt tanítva soraik között,
 Serkentve a jót, gyöngét támogatva,
 Arczán mosolygó jószág tükrözött.
 »Quem di odere« — nem számára hangzott,
 Üdülés volt a tanítás neki
 És ő tanított, nem áhitva rangot,
 Mely őt magasbra nem emelheti.

Köréd gyülénk im, új és régi gárda,
 Hogy megköszönjük sok jószágodat.
 Szívünkben ég a hála Veszta-lángja,
 Mely hosszú évek multán sem lohad.
 Oh légy sokáig hálánknak tanúja,
 Vidám öregség jusson részedül
 S jöjj el gyakorta hiveidhez újra,
 Jövel, s munkádnak sikerén örülj!

CSENGERI JÁNOS.